

За да не прѣчи нѣщо, старецътъ излѣзе да се разходи пакъ изъ улицата.

— Чудна работа, си мислѣше въ себе дѣдо Генко — ужъ дѣлникъ, а трѣгнали по гости и облѣчени като на Великденъ! Отъ сутринъ до вечеръ сгѣрнали рѣцѣ и стоятъ . . . Какъ ли не имъ омрѣзне? Пакъ и мѣжетъ имъ, види се, тѣрпятъ туй. А въ Бойково? Сега по туй врѣме и малко и голѣмо се е прѣснало по кѣра на работа — въ село човѣкъ не е осталь.

Слѣдъ малко той се пакъ върна. Тѣмо да отвори вратията, прѣдъ него се изправиха двѣтъ дами, които и сега весело говорѣха и се кикотѣха. Снахата изпращаше гостенката и ѝ доприказваше една важна историйка: мѣжътъ на приятелката имъ Нягулова, вечеръ, слѣдъ като се прибиралъ самъ въ спалнята си, излизалъ прѣзъ прозорцитѣ и отивалъ въ шантана. Приятелката имъ узнала това и се канѣла да му устрои едно rendez-vous тамъ. . .

Дѣдо Генко едвали не се сбѣска въ тѣхъ та, сконфузенъ добръ, се спрѣ и се зачуди какво да прави, или пъкъ какво да каже. Приятенъ парфюмъ го удари въ носа. Дамитѣ се сбутаха и пакъ мѣкнаха. Гостенката, която тѣмо скриваше бѣлата си малка рѣчица въ тѣнkitѣ ганти, го изгледа любопитно, снахата — досадно. Сега вечъ отъ нѣмай-къдѣ тя студено прѣпорѣча дѣда Генка на приятелката си:

— Бащата на мѣжа ми!

— Радвамъ се! избѣбра по обикновеному гостенката и се засмѣ, безъ и тя да знае защо, и изгледа внимателно стареца.

Той се мѣдрѣше и плахо изгледваше около себе.

Рѣкосване, разбира се, нѣма. Дѣдо Генко не познаваше ако добръ всичкитѣ формалности на етикецията, пакъ и неговата корава и напукана като дѣбова кора рѣжа костелива не бѣше за туй.

Гостенката бързо трѣгна, а снахата бързо се затече вжщи. Слѣдъ малко се зачу звукътъ на пияното: Бойковска се разтушаваше съ него.

Дѣдо Генко остана на вратията. Слѣдъ малко, Иванъ дойде при него и съ заобикалки му каза да не